

Chương 4

Lottie

Điều đầu tiên phải nói là trông tôi vô cùng xinh đẹp.

Điều thứ hai là, tôi không định ngủ với anh đâu.

Không. Không đời nàooooo. Đừng có mơ.

Mặc dù từ sáng giờ tôi chả nghĩ gì mấy ngoài chuyện đó. Mặc dù mới nhớ lại tôi đã thấy người mình sôi lên râm ran. Anh. Hồi đó. Chúng tôi. Tôi thấy đời thì phi thực còn đầu thì hơi biêng biêng. Không tin nổi mình sắp gặp lại anh. Sau từng ấy năm. Ben. Nghĩ mà xem - Ben.

Nghe giọng anh như một lời tín hiệu khởi động chuyến du hành ngược thời gian. Ngay lập tức tôi thấy mình ngồi trước mặt anh bên chiếc bàn nhỏ lung lay tôi nào chúng tôi cũng chiêm. Xung quanh là cây ô liu. Tôi gác chân trần lên lòng anh. Lon Sprite ướp lạnh. Tôi đã quên mất mình từng nghiện Sprite cho đến giây phút ấy.

Từ lúc đó trở đi, những ký ức và hình ảnh cứ kéo nhau theo về, đôi khi lờ mờ đôi khi lại thật như bằng xương bằng thịt. Mắt anh. Mùi hương của anh. Anh lúc nào cũng thật dữ dội. Đó là điều tôi nhớ nhất về anh. Sự dữ dội ở anh. Anh làm tôi cảm thấy như chúng tôi đang đóng trong bộ phim của riêng mình, như thể trên đời chẳng có gì ý nghĩa ngoài anh, tôi, và lúc này. Mọi thứ thuộc về cảm giác. Cảm giác về anh. Về nắng và mồ hôi. Biển và cát. Da thịt hòa vào da thịt. Cái gì cũng nóng bỏng và sắc bén và... tuyệt đỉnh.

Tất cả từng ấy chuyện, sau mười lăm năm, cảm giác thật là... chắc. Quái đản. Tôi liếc đồng hồ, cảm thấy một thoáng run vì chờ đợi. Giết thời gian ở cửa các shop như thế là đủ rồi. Đến giờ đi thôi.

Chúng tôi hẹn nhau ở cái nhà hàng hải sản mới mở tại khu Clerkenwell vốn được điểm đánh giá rất cao. Có vẻ như Ben làm việc gần đây, việc gì đó - tôi không hỏi, nghĩ lại thấy thật ngốc, nên đành phải vội vàng Google khi cuối cùng cũng về lại văn phòng. Tôi không kiếm ra anh trên Facebook, nhưng tìm được một website về công ty giấy gì đó mà xem ra anh là giám đốc. Phải nói là ngạc nhiên - hồi quen nhau anh nói muốn làm diễn viên, nhưng chắc vụ đó không thành. Hoặc là anh đổi ý. Hồi đó chúng tôi cũng chẳng nói gì mấy về việc làm các kiểu. Mà nói chung chúng tôi chỉ nghĩ đến hai điều: một là sex, hai là mình sẽ thay đổi thế giới như thế nào.

Nhưng tôi nhớ những lần tranh luận rất khuya về Brecht, hồi ấy anh đang đọc, và Chekhov, hồi ấy tôi đang đọc. Và trái đất nóng lên. Và từ thiện. Và chính trị. Và cái chết nhân đạo. Giờ nghĩ lại tôi thấy những tranh luận hồi đó hơi giống kiểu tranh luận trong trường trung học. Có tí thành khẩn. Nhưng phải nói, cũng đúng. Chúng tôi cũng chỉ vừa tốt nghiệp trung học. Tôi đi về phía nhà hàng, hơi chệnh choạng trên đôi guốc cao gót mới sắm, cảm thấy tóc mình bông bênh quanh vai và thảm tán thương bộ móng tay mới được tỉa tốt một cách hoàn hảo. Ngay khi Jo với đám bạn biết tin tôi sắp hẹn hò với chàng người yêu cũ, họ quýnh lên lảng xảng gấp mười. Họ sửa móng cho tôi. Rồi nhuộm lông mày cho tôi. Thậm chí còn hỏi tôi có muốn tẩy lông vùng bikini không.

Tất nhiên, cái đó thì tôi không cần. Tôi đã đến hiệu salon cả ba ngày trước rồi, để chuẩn bị cho một đêm ăn mừng đính hôn nồng cháy với Richard, rồi mọi chuyện thành ra thế đấy. Thật phí tiền.

Tôi lại cảm thấy nổi đau và sự nhục nhã xâm chiếm lấy mình. Có lẽ tôi nên tổng cái hóa đơn cho anh ta. Gửi đến tận San Francisco, kèm một lá thư cao ngạo chỉ viết thế này, *Richard thân mến. Khi anh đọc được thư này...*

Không. Thôi ngay Lottie. Đừng nghĩ đến Richard nữa. Đừng soạn cả một bức thư cao ngạo nữa. Bỏ qua đi. Tiến lên nào, kiêu hãnh lên nào.

Tôi siết chặt cái ví cầm tay, cố lấy thêm can đảm. Tất cả là duyên tiền định. Mọi thứ đều được sắp đặt cả rồi. Mới phút trước tôi còn ở đáy vực thê thảm - phút sau Ben đã gọi cho tôi. Đây là kismet. Là số mệnh.

Dù vậy tôi không định ngủ với anh đâu.

Không. Đừng có mơ.

Đến cửa nhà hàng, tôi rút cái gương trong túi xách ra và ngắm nghía lại nhan sắc lần chót. Chết tiệt. Tôi cứ quên mất rằng trông mình thật xinh đẹp. Da tôi sáng bừng lên. Gò má mới Jo tạo ra bằng phép thần kỳ nào đó với phấn hồng và phấn highlight đủ hạ gục bất cứ chàng nào. Môi tôi chín mọng nhìn chỉ muốn cắn. Tóm lại: Tôi đẹp.

Đúng là trái hẳn với cái kịch bản kinh khủng thường thấy là đụng phải gã bò cũ trong lúc đang bận đồ ngủ và còn chưa tỉnh hẳn sau đêm say. Đây là kịch bản trong mơ. Cả đời tôi chưa bao giờ xinh đẹp hơn lúc này, và tôi cũng tin chắc rằng mình không bao giờ có thể xinh đẹp hơn nữa, trừ phi đi nhờ mười cô thợ trang điểm. Đây đúng là đỉnh cao của đời tôi về phương diện sắc đẹp.

Cảm giác tự tin bất chợt thoáng ào đến, tôi đẩy cửa nhà hàng, đón nhận mùi vị ấm áp đầy mời mọc của tôi và hải sản. Tất cả các ngăn bàn ghế đều bọc da, một bộ đèn chùm khổng lồ giữa phòng và tiếng xôn xao làm nền rất đúng điệu.

Không màu mè chường tai mà lịch lãm và thân thiện. Một chuyên gia pha chế đang lắc cocktail ở quầy bar và tức thì, như một phản xạ có điều kiện, tôi bỗng thấy thèm một ly mojito.

Tôi không uống say đâu, tôi vội hạ quyết tâm. Tôi sẽ không ngủ với anh và không uống say đâu.

Ông bồi trưởng đã tiến lại. Bắt đầu rồi.

“Tôi có hẹn với... với một người bạn. Anh ấy có đặt bàn. Benedict Parr?”

“Vâng thưa cô.” Ông ta dẫn tôi đi vòng vèo qua nhà hàng, qua khoảng mười cái bàn có những anh chàng rất-có-thể-là-Ben đang ngồi, mặt ngoảnh đi chỗ khác. Lần nào ruột tôi cũng lộn nhào vì hồi hộp. Có phải anh này không? Có phải anh này không? Làm ơn đừng là anh đó...

Trời ơi! Suýt thì tôi ré lên. Anh đây rồi, đang đứng dậy khỏi ghế. Dừng dừng nào. Cười đi. Chuyện này thật là phi thực quá đỗi.

Mắt tôi đang chạy khắp người anh, thu nhận từng chi tiết nhanh hết cỡ, cứ như thể tôi đang tranh cúp thế giới môn Châm Điểm Người Cũ. Áo sơ mi in hoa hơi lạ, thế là thế nào? Anh ấy cao hơn mình nhớ. Gầy hơn. Mặt chắc chắn là gầy hơn, mái tóc đen dợn sóng giờ cắt ngắn. Nhìn anh ấy lúc này bạn sẽ không thể biết ngày xưa anh để tóc búp trông như thần Hy Lạp. Tai vẫn thấy lỗ nơi ngày xưa xô khuyên.

“Ừm... chào anh,” tôi chào.

Tôi hài lòng với kiểu nói dè dặt của mình. Nhất là khi cả một chùm bong bóng phấn khích đang nở trong bụng tôi, sau khi tôi đã nhìn anh thật kỹ. Trông anh kia! Đẹp trai kinh khủng! Trước nay vẫn thế, nhưng giờ anh đẹp trai hơn nhiều. Đứng đắn hơn. Bớt lóng ngóng hơn.

Anh ghé tới hôn tôi. Một nụ hôn đứng đắn, lịch lãm lên hai má. Rồi anh lùi lại quan sát tôi.

“Lottie. Trông em thật là... tuyệt quá đi mất.”

“Trông anh cũng bảnh ra trò.”

“Em chẳng già đi tí nào!”

“Anh cũng thế!”

Chúng tôi đang tíu tít trong niềm vui ngỡ ngàng, cứ như người vừa bốc thăm trúng giải, cứ định ninh sẽ nhận được hộp sô cô la củ chuối thì lại được trao một nghìn bảng tiền tươi. Cả hai đều không tin nổi vận may của mình.

Thì đây, thử nghĩ mà xem, đi qua tuổi hai mươi người ta có biết bao nhiêu là thay đổi. Ben hoàn toàn có thể xuất hiện trong bất kỳ dáng vẻ nào. Có thể là hói đầu. Có thể là phệ bụng gù lưng. Có thể là mắc tật co giật khó chịu nào đấy.

Còn anh thì hẳn đang nhìn tôi và nghĩ, *Ôn Chúa cô ấy không đi bom môi/tóc chưa ngả xám/người không béo phì.*

“Nào?” Anh duyên dáng chỉ tay về phía ghế và tôi ngồi xuống. “Mười lăm năm rồi em thế nào?”

“Ồn cả, cảm ơn anh.” Tôi cười. “Anh thế nào?”

“Không có gì phải chê.” Anh nhìn mắt tôi với ánh cười ranh mãnh quen thuộc. “Rồi, xong việc hỏi han. Em uống gì không? Đừng bảo anh bây giờ em đã cai rượu nhé.”

“Anh đùa đấy hả?” Tôi mở menu cocktail, thấy hơi rợn lên vì hồi hộp. Tôi nay sẽ rất tuyệt đây. Ngay lúc này tôi đã biết vậy rồi. “Xem họ có cái gì đáng thử nào.”

Hai giờ sau cả người tôi đã bùng bùng. Tôi đang phấn khích. Tôi thấy mình như một vận động viên đang ở phong độ đỉnh cao. Như một tín đồ tân tông vừa được khai mở. Chính là đây. *Chính là đây.* Ben và tôi hợp nhau quá đỗi.

OK, vậy là tôi không giữ được lời hứa không đụng đến rượu. Nhưng đó là một lời hứa ngu si, ngớ ngẩn, cạn nghĩ. Ăn tối với tình cũ rất dễ mắc vào những tình huống căng thẳng và rối rắm. Có thể còn ngượng ngập. Trái lại, chỉ cần vài ly cocktail, tôi đã hưởng một buổi tối tuyệt diệu nhất trần đời.

Tuyệt nhất là Ben với tôi hợp cạ kinh lên được. Cứ như chúng tôi vừa bắt lấy đúng khoảnh khắc chúng tôi bỏ lại, cứ như một thập kỷ rưỡi vừa qua chẳng hề tồn tại. Chúng tôi lại đang mười tám. Lại trẻ trung và say sưa. Trao đổi những ý tưởng quái dị, những câu chuyện ngớ ngẩn và muốn khám phá mọi thứ trên thế giới. Ben mở đầu bằng việc kể cho tôi vở kịch vừa xem tuần trước còn tôi thì kể về buổi triển lãm tranh ở Paris (nhưng lờ tịt phần Richard đưa đi, và từ lúc đó câu chuyện trôi chảy như gió. Có bao nhiêu chuyện cần nói. Có bao nhiêu kỷ niệm cần ôn lại.

Chúng tôi không hề dùng đến cái bài khổ sở ai-làm-gì-bao giờ. Chưa hề kể cho nhau công việc hiện tại hay các mối quan hệ đã qua hay mấy chuyện ngáp dài kiểu đó. Thật là nhẹ người không phải nghe mấy câu “Thế dạo này làm gì?” hay “Căn hộ của em là xây để ở hay chuyển đổi mục đích?” hay là “Em có đóng bảo hiểm xã hội không?” Thế mới tự do chứ.

Tôi biết anh hiện không có ai. Anh biết tôi hiện không có ai. Tình hình hiện tại cập nhật thế là đủ.

Ben uống nhiều hơn hẳn tôi. Anh cũng nhớ nhiều hơn hẳn tôi về cái hồi ở Hy Lạp. Anh không ngừng khơi lại những kỷ niệm tôi đã chôn chặt trong lòng. Tôi đã quên vụ thi đấu loại poker. Tôi đã quên vụ cái thuyền câu bị chìm nghiêm. Tôi đã quên cái đêm chơi bóng bàn với hai cậu người Úc. Nhưng chỉ cần Ben nhắc tới, tất cả lại ùa về trong tôi, lung linh và sống động.

“Guy và...” Tôi đang nhăn mũi cố nhớ. “Guy và... tên cậu ấy là gì nhỉ... à ừ, Bill!”

“Bill!” Ben cười khúc khích, đập tay với tôi. “Tất nhiên rồi. Bill Bự.”

Tôi không tin nổi mình chẳng may may nhớ tới Bill Bự lấy một lần suốt từ hồi đó. Cậu ta to như một con gấu. Cậu ta có thói quen ngồi góc hiên, uống bia suối nắng một mình. Cậu ta có số khuyển đeo kỷ lục tôi từng thấy. Hình như cậu ta còn tự xỏ lỗ lấy, bằng một cây kim. Cậu ta còn có cô bạn gái hơi bị oách tên Pinky, và cả đám chúng tôi đã chăm chú xem và hò la cổ vũ trong lúc cậu ta xỏ lỗ rốn cho cô ả.

“Mục chiêm bơ.” Tôi nhắm hờ mắt. “Cả đời em không bao giờ còn được ăn mục chiêm bơ như vậy.”

“Hoàng hôn nữa,” Ben đế thêm. “Nhớ hoàng hôn không?”

“Làm sao mà quên được.”

“Và Arthur nữa.” Anh toét miệng cười hồi tưởng. “Người thế mới là người chứ.”

Arthur là chủ nhà khách. Chúng tôi đưa nào cũng tôn sùng ông, và chăm chăm đón lấy từng lời của ông. Ông là người thông tuệ nhất tôi từng gặp trên đời, quãng năm chục hoặc có khi hơn; chẳng có việc gì trên đời là ông chưa từng làm, từ việc học tại Harvard tới việc thành lập công ty riêng và phá sản rồi dong thuyền buồm vòng quanh thế giới đến khi kẹt lại ở đảo Ikonos, nơi ông kết hôn với một cô bé dân đảo. Đêm nào ông cũng ngồi trong vườn ô liu, đã hơi phê và kể cho mọi người cái lần ăn trưa với Bill Clinton rồi từ chối khi Clinton mời về làm việc. Ông đã phiêu lưu khắp nơi. Ông thật là thông thái. Tôi vẫn còn nhớ một tối đã uống say mềm rồi khóc rung rúc trên vai ông, còn ông thì dịu dàng vuốt ve tôi và nói gì đó thực phi thường. (Giờ tôi cũng chẳng còn nhớ chính xác là gì nữa - chỉ biết là rất phi thường).

“Nhớ cái cầu thang không?”

“Cái cầu thang!” Tôi rên lên. “Sao hồi đó chúng ta đi nổi nhỉ?”

Nhà khách ở trên đỉnh một vách đá. Muốn xuống bãi biển hoặc đi lên thì phải leo tổng cộng 113 bậc đèo vào vách đá. Mỗi ngày chúng tôi chạy lên chạy xuống vài lần. Hèn nào hồi đó tôi gầy thế.

“Nhớ Sarah không? Mấy chuyện với Sarah ấy?”

“Sarah? Trông cô ấy thế nào nhỉ?”

“Mê hồn. Thân hình đẹp. Da mịn như lụa.” Anh như đang hít vào ký ức. “Con gái Arthur ấy. Em phải nhớ cô ấy chứ.”

“À ừ.” Tôi không hào hứng nghe lời mô tả về làn da mịn như lụa của cô gái nào khác. “Không nhớ lắm.”

“Chắc là cô ấy lên đường đi du lịch trước khi em đến.” Anh nhún vai, chuyển sang chuyện khác. “Nhớ ló băng Dirk và Sally cũ không? Chúng ta xem bao nhiêu lần tất cả ấy nhỉ?”

“Dirk và Sally!” Tôi kêu lên. “Trời ơi!”

“Sánh vai trước bàn thờ, sánh vai trong cảnh phục,” Ben bắt đầu tụng, bắt chước cái giọng thuyết minh ẽo ợt.

“Sánh vai giáp mặt tử thân!” Tôi hòa theo, giơ tay chào kiểu Dirk và Sally.

Ben và tôi đã xem mỗi tập Dirk và Sally dễ đến năm nghìn lần, phần vì đây là băng phim bộ duy nhất ở nhà khách, và cũng phải bật cái gì đó ngoài bản tin tiếng Hy Lạp trong lúc ăn sáng chứ. Đây là một bộ phim trinh thám truyền hình từ thập kỷ 1970 về một cặp vợ chồng quen nhau ở học viện cảnh sát, và quyết định giữ kín chuyện đã lấy nhau trong khi làm đồng nghiệp chống tội phạm. Không ai biết điều đó, ngoại trừ một tên giết người hàng loạt, kẻ liên tục dọa sẽ phơi bày bí mật ấy. Đúng là tiên tài.

Tôi bất chợt nhớ lại lúc ngồi bên Ben trên một chiếc sofa cổ trong phòng ăn, hai cặp chân rắm nắng quấn vào nhau, cả hai cùng đi giày lười, ăn bánh mì nướng, xem Dirk và Sally trong khi tất cả mọi người đang ở ngoài hiên.

“Cái tập Sally bị gã hàng xóm bắt cóc,” tôi nói. “Tập đấy mới hay.”

“Không, hay nhất là tập anh của Dirk đến sống chung nhà, mà anh ta mới làm đầu bếp cho tụi Mafia, còn Dirk thì liên tục hỏi anh học nấu ăn ở đâu, rồi thì ma túy giấu trong bánh nướng nhân đào...”

“Ôi trời đất, ừ nhỉ!”

Cả hai chúng tôi đều ngưng một khắc, đắm chìm trong hồi ức.

“Chưa có ai anh gặp từng xem Dirk và Sally,” Ben nói. “Thậm chí là nghe nói đến nó.”

“Em cũng thế,” tôi đồng tình, dù thực lòng mà nói thì tôi đã quên bếng mắt Dirk và Sally cho đến khi anh nhắc lại.

“Cái vũng nhỏ.” Đầu anh đã kịp mãi miết nhảy sang chuyện khác.

“Cái vũng nhỏ. Ồi trời ơi.” Tôi bắt gặp ánh mắt anh và tất cả ào ạt trở lại. Tôi lại như chết điếng vì nổi thèm khát nóng rực tuổi dậy thì. Cái vũng tí hon bí mật là lần đầu tiên chúng tôi với nhau. Rồi lần nữa. Ngày nào cũng vậy. Đây là một dải bãi biển nhỏ xíu, kín đáo men theo vịnh. Phải đi thuyền mới đến được, nên chẳng ai khác mắt công ra đó. Ben vẫn lái thuyền buồm đưa tôi tới đó chẳng nói gì mà chỉ thỉnh thoảng ném sang tôi một cái nhìn nhiều ẩn ý. Còn tôi ngồi yên, chân gác lên mạn thuyền, thờ gáp vì háo hức.

Tôi nhìn anh ở bên kia bàn. Ben cũng đang nghĩ về chuyện tôi đang nghĩ, tôi biết mà. Anh đang trở lại nơi ấy. Trông anh cũng chiuến choáng như tôi đang cảm thấy lúc này.

“Cái hồi em chăm sóc anh khỏi cúm,” anh chậm rãi nói. “Anh không bao giờ quên lần đó.”

Trận cúm ư? Tôi không nhớ chuyện từng chăm sóc anh khỏi cúm. Nhưng mà trí nhớ của tôi thì vốn tệ rồi. Nếu anh đã nói vậy, thì chắc là tôi có làm vậy. Mà tôi không muốn ngắt lời hay phản đối anh, vì không muốn làm hỏng bầu không khí. Nên tôi chỉ dụi dàng gật đầu.

“Em ôm lấy đầu anh. Em hát ru anh ngủ. Anh sốt mê man, nhưng vẫn nghe thấy giọng em, đưa anh qua đêm hôm đó.” Anh lại uống một ngụm vang. “Em là thiên thần hộ mệnh của anh, Lottie ạ. Có thể anh đã trật đường ray vì vắng em trong đời.”

Thiên thần hộ mệnh của anh. Thật lãng mạn làm sao. Tôi cũng khá tò mò muốn biết anh trật đường ray thế nào - nhưng nếu hỏi thế tôi sẽ phá hỏng khoảnh khắc tuyệt đẹp này mất. Mà ai quan tâm chứ? Ai chẳng có hồi trật đường ray. Rồi sau đó họ trèo lại về đường ray. Không cần biết ở quãng giữa ra sao.

Giờ thì anh đang nhìn bàn tay trái tôi. “Vậy sao đến giờ em vẫn chưa vào lòng hả?”

“Không gặp được người lý tưởng,” tôi thản nhiên nói.

“Lộng lẫy như em? Cứ tưởng phải đuổi đi không hết ấy chứ.”

“Chắc là em có đuổi đi thật.” Tôi cười lớn, nhưng lần đầu tiên tối hôm ấy tôi thấy hơi mất thăng bằng. Và bất thành linh không dừng được - tôi vụt nhớ lại lần đầu gặp Richad. Đây là trước nhà hát opera, thật kỳ quái, vì bình thường tôi đâu

có đến nhà hát opera, và Richard cũng vậy. Cả hai chúng tôi đều chỉ chiều bạn mà đi. Hôm ấy diễn Tosca để quyên từ thiện và anh mặc vest đen, trông thật cao ráo và đường hoàng, và ngay giây lát thấy anh đỡ tay một cô tóc vàng tôi đã thấy ghen tị. Tôi còn chưa quen anh mà đã nghĩ, cô ả may mắn. Anh đang cười và chìa ra ly sâm banh, rồi quay sang tôi nói, “Xin lỗi, chúng ta chưa được giới thiệu với nhau.” Tôi đã suýt chìm ngấm trong đôi mắt đen đẹp như mơ của anh.

Và chỉ có thế. Cứ như phép màu. Hóa ra anh không đi cùng cô tóc vàng kia, và sau giờ nghỉ giải lao anh chuyển qua ngồi cạnh tôi. Hồi kỷ niệm một năm chúng tôi có quay lại nhà hát, và tôi đã nghĩ chúng tôi sẽ làm thế cho đến hết đời.

Giờ thì hết rồi. Chẳng bao giờ tôi còn kể lại được câu chuyện đó trong tiệc cưới khiến mọi người phải thốt lên *Ồ à* nữa...

“Ôi trời.” Ben đang nhìn xoáy vào tôi. “Anh xin lỗi. Anh vừa nói gì không phải rồi. Chuyện gì thế?”

“Không có gì!” Tôi vội cười và chớp mắt. “Chỉ là... mọi thứ thôi. Anh biết đấy. Đời ấy mà.”

“Đúng thế. Đúng thế.” Anh gật lấy gật để cứ như tôi vừa giải được câu đố hóc búa nào đó đã hành hạ anh lâu nay. “Lotts, em có cảm giác bị đời bóp nghẹt giống như anh không?”

“Có.” Tôi nốc một ngụm thật to. “Có chứ. Rất nhiều nữa là khác.”

“Hồi anh mười tám, hồi chúng ta ở đó, anh biết dự định của mình.” Ben đang âu sầu nhìn lơ đãng. “Cái nhìn của anh rất rõ ràng. Nhưng rồi ta bắt đầu cuộc đời, và không hiểu sao mọi thứ đều bị... xói mòn đi. Méo mó đi. Mọi thứ như muốn vây lấy ta, em hiểu ý anh không? Không có đường thoát. Không cách nào bảo, ‘Dừng lại một phút xem nào. Để tôi nghĩ xem tôi muốn gì đã.’”

“Chính xác.” Tôi gật lia lia.

“Hồi ấy là đỉnh cao nhất cuộc đời anh. Hy Lạp ấy. Em nữa. Tất tần tật.” Anh dường như đã chìm hẳn vào ký ức. “Chỉ hai chúng ta, ở bên nhau. Mọi thứ thật đơn giản. Không có gì khôn kiếp. Có phải em cũng thế không? Đây là thời kỳ đẹp nhất đời em?”

Óc tôi mơ hồ tua nhanh mười lăm năm vừa qua. Được rồi, đúng là có vài điểm sáng đây đó, nhưng về tổng thể tôi phải đồng ý. Chúng tôi mười tám tuổi. Quyến rũ. Có thể nốc rượu cả đêm không sợ những cơn say. Còn lúc nào đời đẹp như thế nữa?

Tôi chậm rãi gật đầu. “Khoảng thời gian đẹp nhất trong đời.”

“Tại sao chúng mình không tiếp tục với nhau, Lottie? Tại sao chúng mình không giữ liên lạc?”

“Edinburgh-Bath.” Tôi nhún vai. “Bath-Edinburgh. Khoảng cách xa xôi ngăn trở.”

“Anh biết. Nhưng lý do như thế thì khi quá.” Anh nổi cáu. “Chúng mình là hai đứa ngốc.”

Chúng tôi đã nói chuyện “địa lý không cho phép” vô số lần hồi ở đảo rồi. Anh sắp vào Đại học Edinburgh. Tôi thì đi Bath. Chẳng chóng thì chầy cũng tự kết thúc. Không có gì phải kéo dài qua mùa hè.

Mà dù sao những ngày sau vụ cháy cũng không còn như cũ. Mọi thứ bắt đầu tan rã. Chúng tôi bị gửi sang các nhà khách khác nhau quanh đảo. Phụ huynh âm âm lao đến. Một số đến ngay chuyến tàu sau, mang theo tiền nong áo quần và hộ chiếu làm lại. Tôi còn nhớ nhìn thấy Pinky ngồi ngác ngơ trong quán ăn với một cặp bố mẹ trông rất bảnh. Cảm giác chung là bữa tiệc đã tàn.

“Không phải một lần chúng mình có hẹn gặp ở London à?” Tôi vụt nhớ lại chuyện đó. “Nhưng rồi anh phải đi Normandy với cả nhà.”

“Đúng rồi.” Anh thở hắt. “Lẽ ra anh phải kiểm soát. Anh phải đòi chuyên tới Bath học.” Mắt anh bắt chợt nhìn chăm chú vào tôi. “Anh chưa hề gặp ai giống như em, Lottie ạ. Thỉnh thoảng anh cứ nghĩ mình thật ngu ngốc khi để em ra đi. Một tên ngốc thâm hại.”

Ruột gan tôi chơi một cú nhào lộn khiến tôi suýt sặc vang. Tận đâu đó sâu bên trong, tôi đã thầm hy vọng anh sẽ nói câu gì đại loại như thế. Nhưng không phải nhanh thế này. Đôi mắt đen đang chĩa vào tôi chờ đợi.

“Em cũng vậy,” cuối cùng tôi đáp, và ăn một nĩa thườn bơn.

“Đừng có kể em từng có mối quan hệ nào đẹp hơn chúng ta. Vì anh hẳn nhiên không có.” Ben nện nắm đấm xuống bàn. “Có thể hồi đó chúng ta xếp nhầm thứ tự hết rồi. Lẽ ra chúng ta phải bảo, *Trường đại học cái khi mốc, chúng ta sẽ ở bên nhau*. Ai biết rồi ta sẽ khác thế nào? Chúng ta ở bên nhau rất tuyệt, Lottie ạ. Có thể chúng ta đã bỏ phí mười lăm năm trời vì không ở bên nhau. Em có bao giờ nghĩ thế không?”

Anh đang tiến tới với tốc độ làm tôi nghẹt thở. Tôi không rõ cần đáp lại ra sao, nên chỉ nhét thêm cá vào mồm.

“Có thể giờ chúng ta đã lấy nhau rồi. Có thể chúng ta đã có con. Đòi anh có thể đã có ý nghĩa.” Giờ thì anh đang gằn như nói chuyện một mình, bùng nổ với thứ cảm xúc kim nén nào đấy tôi không đọc ra.

“Anh muốn có con không?” Tôi không kịp ngăn mình lại.

Thật không tin nổi tôi vừa hỏi anh chuyện muốn có con không ngay trong buổi hẹn đầu tiên. Đáng ra tôi đã bị gạt đi. Có điều... đây không phải buổi hẹn đầu tiên. Nếu là hẹn thì đây phải là buổi thứ nghìn tỉ. Mà anh lại nhắc đến trước. Mà, dù sao thì, đây cũng không phải là một cuộc hẹn. Thế đấy.

“Có, anh muốn có con.” Ánh mắt anh lại đăm đăm nhìn tôi. “Anh đã sẵn sàng cho một gia đình nhỏ, đẩy xe nô, đi công viên, tất tần tật.”

“Em cũng thế.” Tôi cảm thấy nước mắt đang ứa ra. “Em cũng sẵn sàng có gia đình rồi.”

Ôi trời ơi. Richard lại nhảy vào đầu tôi nữa rồi. Tôi không muốn thế, nhưng anh ta vẫn nhảy. Tôi đang nhớ lại giấc mơ cùng Richard làm một ngôi nhà trên cây cho cặp nhóc sinh đôi Arthur và Edie. Tôi giận dữ mở túi tìm khăn ăn. Khóc không nằm trong kế hoạch. Nhớ về Richard không nằm trong kế hoạch.

May thay, Ben hình như không nhận ra. Anh rót vang đầy cốc tôi, rồi cốc anh. Chúng tôi đã uống gần cạn chai rồi, tôi hơi giật mình nhận ra điều đó. Làm thế nào đây?

“Còn nhớ thỏa thuận không?” Giọng anh làm tôi giật mình.

Không thể nào.

Máu đã dồn lên khắp người tôi. Phổi tôi như muốn siết chặt lại khiến tôi không thể thở. Tôi không nghĩ anh còn nhớ thỏa thuận đó. Tôi đâu có định lòi nó ra. Đây chỉ là một lời hứa ngây ngô ngớ ngẩn, một lời hứa cho vui của chúng tôi thôi. Chỉ vậy thôi. Thật kỳ cục.

“Chúng ta có nên thực hiện không?” Anh đang thẳng thắn nhìn tôi. Tôi nghĩ có thể anh cũng đang giả vờ nghiêm túc. Hoặc là nghiêm túc thật. Không. Không thể nào anh lại nghiêm túc được...

“Hơi muộn rồi,” cuối cùng tôi cũng bật ra được, họng cứng lại. “Chúng ta đã bảo nếu chưa lấy ai lúc ba mươi tuổi. Em thì đã ba mươi ba rồi.”

“Muộn còn hơn không.” Tôi lại giật bắn. Chân anh đã tìm thấy chân tôi nơi gầm bàn, đang đẩy tuột giày tôi. “Căn hộ của anh cũng gần thôi,” anh thì thầm. Bây giờ thì tay anh đã nắm tay tôi. Da thịt tôi bắt đầu râm ran. Cứ như là trí nhớ của cơ thể. Trí nhớ của xác thịt. Tôi biết chuyện này đang dẫn đến đâu.

Nhưng... nhưng... đây có phải là cái đích tôi muốn đến không? Chuyện gì đang xảy ra thế này? Nghĩ đi, Lottie.

“Ông bà có muốn gọi tráng miệng không?” Giọng người bồi bàn khiến tôi choàng tỉnh. Đầu vụt ngẩng lên, và tôi tóm lấy cơ hội này để rút tay khỏi tay Ben.

“Ồ... cảm ơn anh.”

Tôi liếc qua thực đơn, máu dồn lên má, đầu đảo điên nghĩ ngợi. Tôi nên làm gì bây giờ? Làm gì? Làm gì?

Một tiếng nói nhỏ xíu bên trong bảo tôi kìm lại. Tôi đang chơi hỏng rồi. Tôi đang phạm sai lầm. Tôi có cảm giác ngờ ngợ tồi tệ, rằng mọi chuyện lại đang chạy theo cùng vết xe đổ.

Mọi mối quan hệ lâu dài của tôi đều bắt đầu như thế này. Nắm tay nhau trên bàn ăn. Mạch máu đập dồn khắp cơ thể. Đồ lót đẹp, cái gì cần tẩy đã tẩy, và sex, nóng bỏng, sáng tạo, tuyệt diệu. (Hoặc sex rõ dõ, lần với thằng cha bác sĩ. Oe. Cứ nghĩ dân y khoa phải rành rẽ cơ thể người hơn chứ. Và tôi đã sớm đá bay anh ta.)

Điểm mấu chốt là: mở đầu thì không bao giờ có vấn đề. Vấn đề là sau đó.

Tôi bỗng thấy tin tưởng kỳ lạ một điều tôi chưa bao giờ nghĩ ra. Tôi cần thay đổi mọi thứ tôi đang làm. Thay đổi thói quen. Nhưng làm thế nào? Thay đổi gì?

Ben đã lại nắm tay tôi và đang hôn mặt trong cổ tay tôi, nhưng tôi lờ đi. Tôi cần tập trung suy nghĩ.

“Chuyện gì vậy?” Anh nhìn lên, miệng còn áp trên da tôi. “Em căng thẳng quá. Lottie, đừng cưỡng lại. Điều này đã được sắp đặt rồi. Em và anh. Em biết mà.”

Mắt anh lại đang mang vẻ lơ đãng, quyến rũ kiểu người say tôi nhớ rõ. Chưa chi tôi đã thấy người mình nóng ran lên. Tôi có thể quy hàng, hưởng một đêm cháy bỏng tuyệt trần để cổ vũ tinh thần. Suy cho cùng tôi cũng đáng được hưởng một đêm như thế.

Nhưng nếu không phải chỉ là một đêm đáng nhớ thì sao? Tôi nên lèo lái thế nào? Tôi nên làm gì?

Giá đầu tôi không quay mòng mòng thì đỡ biết mấy.

“Ben, anh phải hiểu cho em.” Tôi rút tay ra. “Giờ không phải như khi ta mười tám nữa rồi, anh hiểu không? Em không cần chỉ ngủ một đêm. Em cần... những thứ khác. Em muốn hôn nhân. Em muốn lâu dài. Em muốn lên kế hoạch cả một đời bên nhau với ai đó. Con cái và mọi thứ.”

“Anh cũng thế!” anh nóng nảy nói. “Em không nghe à? Lẽ ra phải là em suốt từ hồi ấy đến giờ.” Mắt anh đang thiêu đốt mắt tôi. “Lottie. Anh chưa bao giờ hết yêu em cả.”

Ôi trời ơi, anh yêu tôi. Tôi lại thấy mắt mình ầng ậng nước. Và tôi nhìn anh, nhận ra chính mình cũng chưa bao giờ hết yêu anh. Có thể chỉ là tôi không nhận ra, vì đó là thứ tình yêu bền bỉ, thâm lặng. Như những tiếng rì rầm rất khẽ. Và bây giờ nó lại dâng cao trong niềm say mê bùng nổ.

“Em cũng vậy,” tôi nói, giọng chột run lên vì mối tin tưởng vừa tìm đến. “Em yêu anh mười lăm năm nay rồi.”

“Mười lăm năm nay.” Anh đang bám chặt tay tôi. “Chúng mình thật điên rồ mới để mất nhau.”

Thật lãng mạn đến khóc văng lên được. Chuyện thế này mới đáng đem kể ở tiệc cưới chứ. Tha hồ cho người ta ồ à. Để lạc mất nhau mười lăm năm, cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy nhau.

“Chúng mình phải bù lại thời gian đã mất.” Anh cọ cọ những ngón tay tôi lên môi anh. “Lottie yêu quý. Tình yêu của anh.” Lời nói của anh như xoa dịu, như an ủi. Môi anh trên da tôi ngọt ngào đến mê mẩn. Trong một khắc mắt tôi nhắm lại. Nhưng, không được. Chuông báo động lại đang gióng. Tôi không thể để chuyện này lại hóa thành sai lầm như những chuyện tình kia.

“Dừng lại đi!” Tôi giật tay ra. “Dừng! Ben, em biết chuyện này rồi sẽ dẫn đi đâu, và em không chịu nổi đâu. Không một lần nào nữa.”

“Em đang nói gì vậy?” Anh trợn mắt nhìn tôi không hiểu. “Anh mới chỉ hôn ngón tay em.”

Giọng anh đã hơi lè nhè. Hôn ngón tay em. Nhưng chắc giọng tôi cũng thế.

Tôi đợi anh bồi phải hết vụn bánh mì khỏi bàn, rồi lại tiếp tục, giọng hạ thấp và run rẩy.

“Em đã đi qua hết rồi. Em biết tiếp theo sẽ ra sao. Anh hôn ngón tay em. Em hôn ngón tay anh. Chúng ta ngủ với nhau. Một đêm tuyệt diệu. Chúng ta ngủ tiếp với nhau. Chúng ta mê mẩn nhau. Chúng ta làm một chuyến dã ngoại nhỏ đến đồi Cotswolds. Có thể chúng ta sẽ mua chung ghế sofa, hay tủ sách IKEA. Và rồi hai năm nhoáng nhoàng trôi qua và lẽ ra đã đến lúc cưới... nhưng không hiểu sao ta lại không cưới. Chúng ta đã nguội lạnh. Chúng ta cãi nhau rồi chúng ta chia tay. Và lúc đó mới thật khủng khiếp.”

Cổ tôi muốn nghẹn lại vì thương hại số phận bi đát đang chờ đợi chúng tôi. Không thể tránh, và thật đáng buồn.

Ben trông rất hoang mang trước viễn cảnh tôi vừa mô tả.

“OK,” cuối cùng anh nói, và dè chừng nhìn tôi. “Còn... nếu chúng ta không nguội lạnh thì sao?”

“Chúng ta sẽ nguội lạnh! Đây đã là công thức rồi! Lần nào cũng thế!” Tôi chăm chăm nhìn anh, mắt ứa lệ. “Em đã nguội lạnh với cả đồng người rồi. Em biết mà.”

“Ngay cả nếu chúng ta không mua chung tủ sách IKEA?”

Tôi biết anh đang cố đùa, nhưng tôi đang nghiêm túc. Tôi đã dành mười lăm năm cuộc đời để hẹn hò, tôi chợt nhận ra. Hẹn hò không phải giải pháp cho bất kỳ cái gì. Hẹn hò chỉ mang lại cho tôi Richard. Hẹn hò chính là vấn đề.

“Chuyện em nguội lạnh với mấy thằng cha đó cũng dễ hiểu.” Ben thử lại lần nữa. “Đây không phải người dành cho em. Còn anh thì có!”

“Làm sao anh biết anh là người dành cho em?”

“Vì... vì... Chúa ơi! Cần thế nào nữa đây?” Anh đưa tay vò tóc, trông như hết chịu nổi. “OK! Em thắng. Chúng ta sẽ làm theo kiểu cổ điển vậy. Lottie, em có đồng ý lấy anh không?”

“Anh im đi.” Tôi găm gừ. “Đừng có chọc quê em.”

“Anh nói thật đấy. Em có đồng ý lấy anh không?”

“Buồn cười nhỉ.” Tôi nốc một ngụm.

“Anh nói thật đấy. Em có đồng ý lấy anh không?”

“Thôi đi.”

“Em có đồng ý lấy anh không?” Giờ thì anh lớn giọng hơn. Một đôi nam nữ ngồi bên nhìn qua mỉm cười.

“Suyt!” tôi cáu kỉnh nói. “Chuyện này không buồn cười đâu.”

Và trước sự kinh ngạc của tôi, anh đẩy người khỏi ghế, quỳ xuống, chắp hai tay lại. Tôi có thể thấy các thực khách khác đang ngoảnh lại nhìn.

Tim tôi đang đập thình thình. Không thể nào. *Không thể nào.*

“Charlotte Graveney,” anh mào đầu, người hơi lắc lư. “Anh đã dành mười lăm năm theo đuổi những bản sao nhợt nhạt của em, và bây giờ anh đã trở lại đây bên bản chính lẽ ra không bao giờ được để mất. Đòi anh chỉ toàn bóng tối

khi không có em, và giờ anh muốn bật đèn cho sáng. Em có rủ lòng mà chịu lấy anh không? Làm ơn?”

Một cảm giác kỳ quái đang bò khắp người tôi. Hình như cả người tôi đã biến thành len rồi. Anh đang cầu hôn tôi. Anh đúng là đang cầu hôn tôi. Chuyện này là thực.

“Anh say rồi,” tôi lảng tránh.

“Không say đến thế đâu. Em có đồng ý lấy anh không?” anh lặp lại.

“Nhưng em chẳng biết gì về anh nữa cả!” tôi gần như bật cười. “Em còn không biết anh làm gì, không biết anh sống ở đâu, không biết anh muốn gì trong đời...”

“Cung cấp giấy. Shoreditch. Được hạnh phúc như đã từng hạnh phúc ngày còn bên em. Được sáng sáng đánh thức em bằng cách thọc cho em nổ tung cả óc. Được sinh ra những em bé có cặp mắt của em. Lottie, anh biết đã rất nhiều năm trôi qua rồi, nhưng vẫn là anh thôi. Vẫn là Ben.” Mắt anh nheo lại, vẫn y như hồi xưa. “Em có đồng ý lấy anh không?”

Tôi nhìn anh chằm chằm, thở khó nhọc, đầu réo ong ong. Nhưng tôi không biết chắc đây là tiếng chuông ăn mừng hay tiếng còi báo động.

Ý tôi là, tôi có nghĩ đến khả năng anh vẫn còn quan tâm tới tôi. Nhưng chuyện này thì vượt xa mọi tưởng tượng. Anh vẫn còn si mê tôi, sau chừng ấy năm! Anh muốn cưới! Anh muốn có con! Có tiếng gì đó đang ngân nga đâu đó trong đầu tôi. Tôi nghĩ có thể là tiếng vĩ cầm. Có lẽ đây mới là người đàn ông của đời tôi. **CÓ LẼ ĐÂY MỚI LÀ NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA ĐỜI TÔI!** Richard không phải người đàn ông dành cho tôi mà là Ben!

Tôi hợp một ngụm nước, cố phân tách những ý nghĩ rối như canh hẹ. Hãy tỉnh táo nào. Hãy cân nhắc kỹ lưỡng nào. Chúng tôi đã cãi nhau bao giờ chưa? Chưa. Ở bên anh có vui không? Có. Tôi có thích anh không? Quá đi chứ. Còn gì cần biết ở một người chồng tiềm năng nữa không?

“Anh có xỏ khuyên núm vú không đấy?” tôi bất chợt hỏi đầy cảnh giác. Khuyên vú thực tình không phải món của tôi.

“Không hề.” Anh giật tung áo sơ mi trong một động tác rất kịch, khiến cúc bay tứ tung, và làm tôi không thể không trở mắt nhìn. Chà chà. Nâu rậm. Săn chắc. Vẫn ngon lành như từ trước đến giờ.

“Em chỉ cần nói đúng một chữ ‘có’ thôi.” Ben dang rộng hai tay nhấn mạnh kiểu người say. “Em chỉ cần nói đúng một chữ ‘có’ thôi, Lottie. Chúng mình đã dành cả đời phức tạp hóa mọi chuyện chỉ vì nghĩ ngợi quá nhiều. Đừng nghĩ quá

nhiều mà làm hỏng cả chuyện này. Mặc xác, chúng mình lỡ mất quá lâu rồi. Chúng mình yêu nhau. Gật đi thôi.”

Anh nói đúng. Chúng tôi yêu nhau. Và anh muốn sinh ra những em bé có cặp mắt của tôi. Chưa ai từng nói với tôi điều gì đẹp đến thế. Kể cả Richard.

Đầu tôi quay như điên. Tôi đang cố nghĩ lý trí, nhưng lại đang mất thăng bằng đến nơi rồi. Chuyện này là thật ư? Hay chỉ là anh dụ tôi lên giường? Đây là giây phút lãng mạn nhất đời tôi, hay tôi là con cóc?

“Em... em cũng nghĩ thế,” cuối cùng tôi nói.

“Em nghĩ thế?”

“Nhưng... chờ em một chút đã.”

Tôi chộp lấy cái túi rồi đi về phòng vệ sinh nữ; tôi phải suy nghĩ. Một cách rành mạch. Hoặc ít nhất là rành mạch hết mức có thể, trong khi căn phòng đang quay mòng mòng và mặt tôi trong gương thì có tới ba con mắt.

Có thể chuyện sẽ thành. Tôi tin chắc chuyện có thể sẽ thành. Nhưng làm thế nào để tôi khiến nó thành? Làm sao để tôi tránh rơi vào bài cũ như các mối quan hệ ngõ cụt tắt ngóm trước kia?

Trong lúc chải tóc, tôi bắt đầu điểm mặt từng buổi hẹn đầu với từng chàng bồ cũ. Những mở đầu cũ. Tôi đã đứng trong bao nhiêu phòng vệ sinh nữ qua bao nhiêu năm, tô lại son môi, đầu thầm nghĩ *Có phải đó là Nửa Kia của mình không?* Lần nào tôi cũng lạc quan như nhau, chao đảo như nhau. Vậy sai lầm ở chỗ nào? Tôi có thể làm gì khác? Tôi có thể đừng làm gì trong những việc tôi vẫn làm?

Bỗng dưng tôi nhớ lại cuốn sách mình đã xem sáng nay. Nguyên lý Đảo ngược. Lật ngược mũi tên. Đảo chiều. Nghe hay đấy. Phải. Nhưng đảo chiều như thế nào? Và giờ câu nói của cái bà già điên trong phòng vệ sinh nữ hôm qua đang réo vang trong đầu tôi. Bà ta đã nói gì nhỉ? *Đàn ông cũng như hổ báo trong rừng. Cứ thấy con mồi là xơi luôn rồi ngủ gục.* Cũng có thể bà ta không điên lắm đâu. Có thể bà ta có ý đúng.

Tôi dùng phát cây lược. Cảm hứng bất ngờ tìm đến mách nước cho tôi. Câu trả lời đây rồi. Giải pháp đột phá. Tôi, Lottie Graveney đây, sẽ đảo ngược mô hình. Tôi sẽ làm ngược lại những gì đã làm với người cũ.

Tôi nhìn mặt mình trong gương. Trông tôi hơi khùng, nhưng vậy thì có gì lạ? Nếu lúc này tôi đã hôn hờ thì bây giờ tôi đang ở chín tầng mây. Tôi cảm thấy như một nhà khoa học vừa phát hiện ra một hạt hạ nguyên tử sẽ thay đổi mọi thứ. Tôi nghĩ ra rồi. Tôi biết là tôi nghĩ ra rồi. Tôi nghĩ ra rồi!

Tôi sai bước vào lại nhà hàng, hơi chệnh choạng trên đôi giày cao gót, trở lại bàn.

“Không sex,” tôi quả quyết nói.

“Hả?”

“Chùng nào chúng ta chưa lấy nhau. Không sex.” Tôi ngồi xuống. “Anh đồng ý, không thì thôi.”

“Hử?” Ben trông nghệt ra, nhưng tôi chỉ nở nụ cười an hòa. Tôi thông minh quá đi mất. Nếu đúng là anh yêu tôi, anh sẽ đợi. Và sẽ không có nguy cơ bất kỳ phía nào nguội lạnh đi. Không chút nào. Và tuyệt nhất là, chúng tôi sẽ có tuần trăng mật cực đỉnh nhớ đời. Chúng tôi sẽ được giao cảm và hòa nhập làm một và thăng thiên vì sung sướng. Hết như những cặp đôi đi hưởng tuần trăng mật khác.

Áo anh vẫn còn phanh ngực. Tôi tưởng tượng anh trần truồng, trên một chiếc giường khách sạn đẹp mỹ mãn nào đó, xung quanh rải đầy cánh hồng. Chỉ nghĩ đến mà tôi đã run lên.

“Em đùa đấy à.” Giờ thì mặt anh xị ra. “Tại sao chứ?”

“Vì em muốn lần này phải khác. Em muốn phá vỡ khuôn khổ. Em yêu anh, phải không? Anh yêu em? Chúng mình muốn sống cả đời với nhau?”

“Mười lăm năm trời anh đã yêu em.” Anh lắc đầu. “Mười lăm năm chúng mình đã vút đi, Lottie...”

Tôi thấy ngay anh lại sắp bắt đầu một bài diễn văn khác của một kẻ đang say sưa.

“Thế.” Tôi ngắt lời. “Chúng mình đợi thêm một chút. Rồi chúng mình sẽ hưởng đêm tân hôn. Một đêm tân hôn tuyệt đỉnh. Nghĩ xem. Tới lúc đó chắc cả hai đã máu điên lên rồi. Máu điên lên rồi.” Tôi đưa bàn chân trần dưới bàn, chậm chậm di lên mặt trong bấp chân anh. Mặt anh đã đỏ ra. Cú này không bao giờ trượt.

Trong một phút, cả hai đều không nói gì. Hãy tạm gọi là chúng tôi đang trò chuyện theo một cách khác.

“Thực tình thì...” cuối cùng anh nói, giọng khản đặc, “thế cũng vui.”

“Vui kinh lên ấy chứ.” Làm ra vẻ tỉnh cờ, tôi mở thêm hai cúc áo và ghé lại gần, cho anh mãi nhãn với cái bra nâng ngực. Chân kia đã di chuyển lên đến

háng anh. Ben thì đã cảm khâu. “Nhớ tối sinh nhật anh không?” tôi thì thào. “Trên bờ biển? Chúng ta có thể diễn lại vụ đó.”

Nếu có diễn lại vụ đó, tôi sẽ đeo băng bảo vệ đầu gối. Chân tôi trầy vẩy mất cả tuần. Như đọc được ý nghĩ của tôi, Ben nhắm mắt rên khẽ. “Em muốn giết anh à.”

“Sẽ tuyệt lắm.” Tôi bắt giác nhớ lại hình ảnh chúng tôi, hai đứa thiếu niên, nằm quần lầy nhau trong phòng tôi ở nhà khách, chỉ có ánh chớp chờn của những ngọn nến thơm tôi thắp xung quanh.

“Em có biết em quyến rũ đến thế nào không? Em có biết anh thèm được chui xuống gầm bàn ngay bây giờ không?” Anh chộp lấy tay tôi rồi gặm đầu ngón cái. Nhưng lần này tôi không rút ra nữa. Cả người tôi hình như đã nổ vào cảm giác của đôi môi và răng anh trên da mình. Tôi muốn cảm thấy nó khắp nơi. Tôi nhớ cảm giác này. Tôi nhớ anh. Làm sao tôi có thể quên được?

“Đêm tân hôn, hả?” cuối cùng anh cũng nói. Mấy ngón chân tôi vẫn đang làm việc của mình, để rồi cảm thấy một bằng chứng khá chắc chắn rằng anh đang thích thú tận hưởng. Vậy là mọi thứ vẫn hoạt động tốt.

“Đêm tân hôn.” Tôi gật đầu.

“Em có hiểu là anh sẽ chết vì thất vọng trong lúc chờ đợi không?”

“Em cũng vậy. Và rồi em sẽ bùng nổ.” Anh đưa ngón cái tôi vào tận sâu trong miệng, và âm thầm thở dốc khi cảm giác ấy chạy khắp cơ thể mình. Chúng tôi phải sớm rời khỏi đây thôi không thì người bồi sẽ đuổi khéo hai chúng tôi đi về phòng riêng mất.

Và cứ đợi đến lúc Richard biết chuyện xem...

Không. Đừng nhắc chuyện đó. Cái này không liên quan gì đến Richard hết. Đây là định mệnh. Đây là một phần của bức tranh lớn hơn. Một câu chuyện lãng mạn với vai chính là Ben và tôi, còn Richard chỉ là một vai lướt qua giữa đường.

Tôi biết mình say rồi. Tôi biết thế này vội vã quá. Nhưng cảm giác mới tuyệt làm sao. Và nếu trong đáy tim tôi vẫn còn vết thương bỏng rát thì đây giống như một món kem xoa dịu thần kỳ. Tôi được sắp đặt phải chia tay Richard. Tôi được sắp đặt phải khổ sở. Đèn bù cho những đau khổ của tôi sẽ là một chiếc nhẫn cưới và một đêm làm tình nóng bỏng nhớ đời.

Tôi cảm thấy giải thưởng mình bốc trúng không phải một nghìn nữa, mà là một triệu bảng.

Mắt Ben đã mờ đi. Tôi thì đang thờ mỗi lúc một ồn ào hơn. Tôi không chắc mình còn có thể chịu được nữa hay không.

“Khi nào thì chúng mình cưới nhau?” tôi thì thầm.

“Nhanh thôi.” Giọng anh như đã tuyệt vọng. “Rất nhanh, rất nhanh thôi.”